Afwegingskader verdieping en doorleving risico's

Het regionaal risicoprofiel (RRP) is een inventarisatie en analyse van de in een veiligheidsregio aanwezige risico's, inclusief relevante risico's uit aangrenzende gebieden. Onderdeel van de risico-inventarisatie is een overzicht van de aanwezige risicovolle situaties, die in de risicoanalyse verder worden geïnterpreteerd en geanalyseerd. Op basis van dit inzicht kan het bestuur van de veiligheidsregio beleid voeren ten aanzien van deze risico's.

Voor de ontwikkeling van het RRP heeft het MT besloten om dit volgens een groeimodel op te stellen en dit besluit ter informatie aan het bestuur voorgelegd. De risico's zijn zo volledig mogelijk in kaart gebracht op basis van de beschikbare informatie en er is een check uitgevoerd door de betrokken partners. In de komende jaren zal VRBZO, samen met deze partners, de risico's verder verdiepen en doorleven. De aanpak en diepgang hiervan zal in samenspraak met de betrokken partners worden bepaald. Ook zal worden bepaald hoe vaak de risico's opnieuw tegen het licht worden gehouden, bijvoorbeeld ieder half jaar. Ter ondersteuning van deze aanpak is een afwegingskader ontwikkeld. Dit kader is bedoeld om te bepalen welk risico als eerste aan de beurt is voor verdere verdieping en doorleving.

Voorheen werd het RRP elke vier jaar geactualiseerd voorafgaand aan het regionaal beleidsplan. Hoewel deze periode logisch is in relatie tot het beleidsplan, zorgde deze werkwijze ervoor dat het RRP een statisch karakter had. De praktijk wijst uit dat risico's steeds sneller veranderen in aard en omvang, wat de behoefte heeft doen ontstaan aan een dynamische aanpak van het RRP. Een dynamisch RRP stelt VRBZO in staat sneller in te spelen op veranderingen in de omgeving. Het tussentijds verdiepen en doorleven van de risico's uit het RRP 2025-2028 sluit goed aan bij deze behoefte.

Het afwegingskader bestaat uit onderstaande criteria. Het is belangrijk om te benadrukken dat er geen rangorde is binnen de criteria; het criterium dat bovenaan staat, kent niet automatisch meer gewicht dan de anderen. De kracht van het afwegingskader ligt juist in de gezamenlijke afweging van deze criteria, waarbij het geheel moet worden beschouwd om een goede prioritering te waarborgen.

Gevolgen en waarschijnlijkheid	Dit criterium beoordeelt zowel de potentiële gevolgen van een crisistype als de waarschijnlijkheid dat het zich zal voordoen. Hoe groter de verwachte gevolgen en hoe waarschijnlijker het is dat een crisistype optreedt, hoe hoger de prioriteit.
Beleidsrendement	Dit criterium kijkt naar de effectiviteit van beleidsinterventies om de gevolgen van een crisistype te verminderen of te beheersen. Als gerichte beleidsmaatregelen veel kunnen bijdragen aan risicobeperking, krijgt het betreffende crisistype een hogere prioriteit.
Landelijke richting en doelstellingen	De prioritering van crisistypen moet ook rekening houden met de landelijke richting en doelstellingen, zoals vastgelegd in beleid of wetgeving. Crisistypen die bijdragen aan het realiseren van deze landelijke doelen of afspraken, verdienen hogere prioriteit.
Preparatie	Dit criterium kijkt naar de bestaande voorbereidingen op een crisistype. Indien de preparatie al uitgebreid en toereikend is, of er niet meer mogelijk is binnen de grenzen van het redelijke, kan dit crisistype mogelijk lagere prioriteit krijgen ten opzichte van crisistypen waarvoor de preparatie nog tekortschiet.

Capaciteiten	Hier wordt beoordeeld of capaciteiten beschikbaar zijn om een crisistype effectief te beheersen. Crisistypen waarvoor de beschikbare capaciteiten ontoereikend zijn, kunnen mogelijk een hogere prioriteit krijgen.
Publieke perceptie en media-aandacht	Crisistypen die in de publieke en media-aandacht staan, kunnen de maatschappelijke en politieke druk vergroten om actie te ondernemen. Dit beeld van het publiek kan de prioriteit van een crisistype verhogen, wanneer er risicoperceptie is zijn inwoners veel eerder geneigd om zelf te handelen.
Financiële implicaties	De kosten voor het voorkomen of beheersen van een crisistype kunnen ook van invloed zijn op de prioritering. Wanneer de kosten voor maatregelen niet in verhouding staan tot de verwachte opbrengsten, kan dit een reden zijn om af te zien van verdere uitwerking.